

## Čís. 15920.

**Třebaže kárné činy, pro něž byl kandidát advokacie odsouzen, nebyly takové povahy, aby byl vysloven trest škrtnutím ze seznamu kandidátů advokacie, lze pro ně odepřítí zápis kandidáta advokacie do seznamu advokátů, jsou-li způsobilé odůvodniti důvěryhodnost žadatelovu podle § 2 e) adv. nov. č. 40/1922 Sb. z. a n.**

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R II 45/37.)

Srv. rozh. č. 6080 Sb. n. s.

Výbor advokátní komory zamítl žádost kandidáta advokacie o zápis do seznamu advokátů proto, že se žadatel dopustil kárných přečinů porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu takové povahy, které vylučují jeho důvěryhodnost. Valná hromada advokátní komory potvrdila usnesení výboru.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

## Důvody :

Odvolatel marně poukazuje na rozhodnutí č. 6080 Sb. n. s. V něm nebyla vyslovena všeobecná zásada, že lze na důvěryhodnost uznatí a pro ni zápis odepřítí jen pro činy zakládající takový kárný čin, který by bylo lze potrestati škrtnutím ze seznamu. V řečeném rozhodnutí bylo vysloveno jen v souvislosti s tím, že kandidát advokacie se dopustil takového činu v době, kdy v seznamu kandidátů advokacie ještě zapsán nebyl, kdy tedy nemohl se dopustiti činu příčícího se právnímu řádu platnému pouze pro stav advokátní, nýbrž pouze činu porušujícího všeobecný právní řád, kterýžto čin o sobě může odůvodňovati důvěryhodnost žadatelovu o zápis do seznamu kandidátů advokacie jen tehda, jestliže porušení to se stalo tak hrubým způsobem, že by v kárném řízení musilo býti potrestáno škrtnutím ze seznamu. Odvolatel Dr. Karel B. byl však zapsán v seznamu kandidátů advokacie v době, kdy se dopustil kárných přečinů, pro něž byl odsouzen, a jest proto, třebaže mu byla uložena jen peněžitá pokuta 2.000 Kč, řešiti otázku, zda jeho kárné přečiny jsou takového druhu a takové váhy, že jsou způsobilé odůvodniti důvěryhodnost žadatelovu podle § 2 písm. e) adv. novely č. 40/1922 Sb. z. a n. Při tom netřeba ovšem zkoumati, zda chování žadatelovo v době před tím, než se dopustil kárných činů, bylo bezvadné, poněvadž z chování v oné dřívější době se mu vůbec nic za vinu neklade. Neodůvodněna jest i výtka, že nebyl připuštěn výslech obhájce žadatelova v kárném řízení Dr. M. o tom, že se žadatel na jeho radu za účelem zkrácení kárného řízení dostatečně nebránil proti obvinění proti němu vzneseným. Neboť nejvyšší soud není oprávněn v tomto řízení přezkoumávati věcnou stránku rozsudku nejvyššího soudu jako soudu odvolacího v kárných věcech. Neplatí tu ovšem § 268 c. ř. s., avšak jde tu o rozhodnutí, jež má proti účastníkům, jímž jest také odvolatel, účinek právní moci (§§ 33, 34 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. a § 411 c. ř. s.), a neúčinností onoho rozhodnutí bylo by lze se domáhati jen ří-

zením o obnovu podle § 59 disc. statutu. Pravoplatné rozhodnutí vrchního soudu v B. ze dne 4. prosince 1936 nemá se souzeným případem nic společného, poněvadž tam šlo jen o potvrzení vysvědčení Dr. M. P. o zaměstnání Dr. K. B. jako koncipienta v jeho advokátní kanceláři. Pokud odvolatel probírá jednotlivé kárné činy, snaží se jen zvrátiti skutkovou podstatu, zjištěnou v rozsudku nejvyššího soudu jako soudu odvolacího v kárných věcech, a dolíčiti jeho nesprávné nazírání co do pohnutek a závažnosti jednotlivých činů. Než tím se nelze zabývat v tomto řízení a jest proto za základ rozhodnutí položiti tytéž skutkové důsledky, které dotčený rozsudek nejvyššího soudu vyvodil z oněch kárných činů, na něž poukazuje napadené usnesení, a které se projevovaly na venek vůči obecenstvu, nikoli jen ve vnitřním kancelářském poměru. Jsou proto kárné činy v celku způsobilé vzbuditi nedůvěru obecenstva k jejich pachateli. Ovšem jest při posuzování otázky důvěryhodnosti přihlížeti také k tomu, jak se žadatel choval v době od časově posledního kárného činu a zda snad napotomním bezvadným chováním napravil podrytou důvěryhodnost. Napadené usnesení nepominulo tuto otázku, poněvadž neuznalo, že žadatel jest nehoden důvěry stále a na vždy, nýbrž naopak zamítlo žádost o zápis do seznamu advokátů jen hledíc na krátkost doby deseti dnů, uplynulší mezi doručením kárného rozsudku nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1936 advokátní komoře a mezi usnesením výboru advokátní komory ze dne 5. června 1936. Nejde proto o zničení existence žadatelovy, nýbrž o to, aby žadatel prokázal, že se v přiměřené pozdější době, a to nejen ode dne, kdy se dopustil časově posledního kárného činu, nýbrž i v době po vydání rozsudku nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech, choval takovým způsobem, že ztracené důvěryhodnosti mohl zase nabýti. Není mu proto vůbec odňata možnost, aby se domohl zápisu do seznamu advokátů po uplynutí této doby. Nejde tu také o dva tresty, totiž jeden uložený kárným soudem a druhý spočívající v zamítnutí jeho žádosti o zápis do seznamu advokátů, neboť toto zamítnutí jest jen důsledkem odsouzení pro kárné činy, nikoli samostatným trestem. Uvedený názor není vyvrácen ani odvolatelovým poukazem na § 14, odst. 2, disc. statutu. Neboť i podle řečeného ustanovení může kandidátu advokacie, vymazanému ze seznamu kandidátů advokacie z příčiny nálezu disciplinárního, býti zamítnuta žádost o nový zápis, podaná i po uplynutí tří let ode dne vymazání ze seznamu, jsou-li tu jiné skutečnosti, které odůvodňují jeho důvěrynehodnost. Není tedy odvolatel na tom hůře, než kdyby mu byl býval uložen kárný trest škrtnutí ze seznamu (§ 12, písm. e), disc. statutu).

#### Čís. 15921.

**Promlčení přednostního práva příslušícího pojistným příspěvkům podle § 173 zák. č. 221/1924 ve znění přílohy k vyhlášce min. soc. péče č. 189/1934 Sb. z. a n. se nepřerušuje přihlášením pohledávky ke konkursu prohlášeného na jmění povinného.**

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R II 46/37.)